A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2013. november 28.*

„Fellebbezés — Az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés — 1049/2001/EK rendelet — A hozzáférés joga alóli kivételek — A 4. cikk (1) bekezdése a) pontjának első és harmadik francia bekezdése — Közbiztonság — Nemzetközi kapcsolatok”

A C-576/12. P. sz. ügyben,

Ivan Jurašinović (lakóhelye: Angers [Franciaország], képviseli: N. Amara-Lebret ügyvéd)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2012. december 3-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: K. Pellinghelli és B. Driessen, meghatalmazotti minőségben),

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök (előadó), A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger és S. Rodin bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével I. Jurašinović az Európai Unió Törvényszéke T-465/09. sz., Jurašinović kontra Tanács ügyben 2012. október 3-án hozott ítéletének (a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben a Törvényszék elutasította az Európai Uniónak a horvátországi Knin

* Az eljárás nyelve: francia.

övezetében 1995. augusztus 1-jétől augusztus 31-ig jelen lévő megfigyelői által készített bizonyos jelentésekhez (a továbbiakban: jelentések) való részleges hozzáférést biztosító 2009. szeptember 21-i tanácsi határozat (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése iránti keresetét.

Jogi háttér

2 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) 2. cikkének (5) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 9. cikk (1) bekezdésében meghatározott minősített dokumentumokat e cikknek megfelelően különleges bánásmódban kell részesíteni.”

3 E rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja a következőket írja elő:

„Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel hátrányosan befolyásolná a következők védelmét: [helyesen: Az intézmény megtagadja a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a következők védelmét:]

a) a közérdek tekintetében:

– közbiztonság,

[…],

– nemzetközi kapcsolatok,

[…]”.

4 Az említett rendelet „Minősített dokumentumok kezelése” című 9. cikke (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A minősített dokumentumok az intézményektől vagy az általuk létesített ügynökségektől, tagállamoktól, harmadik országoktól vagy nemzetközi szervezetektől származó, az érintett intézmény szabályainak megfelelően »TRÈS SECRET/TOP SECRET«, »SECRET«, vagy »CONFIDENTIEL« minősítésű dokumentumok, amelyek védelme az Európai Unió, illetve annak egy vagy több tagállama alapvető érdeke a 4. cikk (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó területeken, nevezetesen közbiztonsági, védelmi és katonai ügyekben.” [helyesen: „Minősített dokumentum a valamely intézménytől vagy intézmény által létesített ügynökségtől, tagállamtól, harmadik államtól vagy nemzetközi szervezettől származó, az érintett intézmény – az Európai Unió, illetve annak egy vagy több tagállama 4. cikk (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó tárgykörbe eső alapvető, különösen közbiztonsági, védelmi és katonai érdekei védelmére szolgáló – szabályai alapján »TRÈS SECRET/TOP SECRET«, »SECRET« vagy »CONFIDENTIEL« minősítésű dokumentum.”]

A jogvita előzményei

5 2009. május 4-i levelében I. Jurašinović francia állampolgár uniós polgárságára hivatkozással az 1049/2001 rendelet alapján hozzáférést kért az Európai Unió Tanácsától 205 jelentéshez, valamint az „ECMM RC Knin Log reports” hivatkozás alatt nyilvántartott dokumentumokhoz, amelyek az Európai Közösségnek a volt Jugoszláviában bekövetkezett konfliktusok során Horvátországban végzett megfigyelő missziójának (a továbbiakban: EKMM) a keretében készültek.

6 A Tanács a vitatott határozatával csak részleges hozzáférést biztosított nyolc jelentéshez.

7 A Tanács azzal indokolta meg az „ECMM RC Knin Log reports” hivatkozás alatt nyilvántartott dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadását, hogy nincsen a birtokában ilyen hivatkozású dokumentum.

8 A többi közölni kért dokumentummal kapcsolatban a Tanács a hozzáférés megtagadásának indokaként az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja első és harmadik francia bekezdésében előírt kivételekre hivatkozott.

9 A Tanács mindenekelőtt különösen úgy vélte, hogy az összes jelentés nyilvánosságra hozatala sértette volna az Unió érdekeit, veszélybe sodorva az Uniónak és tagállamainak Európa érintett régiójával fennálló nemzetközi kapcsolatait, valamint a közbiztonságot, különös tekintettel a megfigyelők, a tanúk és egyéb információforrások biztonságára és testi épségére, akiknek a személyazonosságára és megállapításaira a szóban forgó jelentések hozzáférhetővé tételével fény derült volna.

10 Továbbá a Tanács úgy vélte, hogy e jelentések „továbbra is igen kényes jellegűek, annak ellenére, hogy tizennégy év telt el azon események bekövetkezése óta, amelyekre vonatkoznak”.

11 Végül I. Jurašinović arra vonatkozó érvére válaszolva, hogy a kért dokumentumokat már hozzáférhetővé tették, a Tanács elismerte, hogy már közölte a szóban forgó jelentéseket az Egyesült Nemzetek Szervezete által létrehozott, a volt Jugoszláviával foglalkozó nemzetközi büntetőtörvényszékkel (a továbbiakban: Nemzetközi Törvényszék) az A. Gotovina és társai ellen folyamatban lévő eljárás keretében. Azonban ez a közlés a nemzetközi bíróságokkal való nemzetközi együttműködés elve alapján történt, és nem az 1049/2001 rendelet alapján.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

12 A Törvényszék Hivatalához 2009. november 19-én benyújtott keresetlevelével I. Jurašinović keresetet indított a vitatott határozat megsemmisítése iránt. A Törvényszék elutasította a kereset alátámasztására felhozott mindhárom jogalapot.

13 Először is a Törvényszék a megtámadott ítélet 42. és 43. pontjában elutasította I. Jurašinović arra vonatkozó első jogalapját, hogy a jelentések állítólagosan semleges jellege – amely abból következik, hogy az EKMM nem volt részt vevő fél a volt Jugoszláviában bekövetkezett konfliktusban – lehetővé kellett volna tegye a kért dokumentumokhoz való hozzáférést. A Törvényszék különösen úgy ítélte meg, hogy ez a körülmény – még ha fenn is áll – nem befolyásolja azt a kérdést, hogy a jelentések hozzáférhetővé tétele sértette volna-e a nemzetközi kapcsolatok tekintetében a közérdek védelmét, tekintettel arra, hogy a jelentések a Knin övezetében 1995 augusztusában fennálló, politikai, katonai és biztonsági helyzetre vonatkozó megállapításokat és elemzéseket tartalmaztak. Ennélfogva, ha e jelentések tartalmát hozzáférhetővé tették volna, egyfelől veszélyeztethették volna az Unió arra irányuló politikáját, hogy hozzájáruljon a békéhez, a biztonsághoz és a tartós regionális megegyezéshez Európa ezen régiójában, másfelől olyan helyzetet idézhettek volna elő, amelyben meggyengült volna a nyugat-balkáni országok által az Unió vonatkozásában megkezdett integrációs folyamatba vetett bizalom.

14 Másodszor, a Törvényszék a megtámadott ítélet 50. és 51. pontjában elutasította I. Jurašinović arra vonatkozó második jogalapját, hogy a jelentéseket hozzáférhetővé kellett volna tenni, mert azokat előzetesen nem sorolták be az 1049/2001 rendelet 9. cikke értelmében vett „minősített” dokumentumként. A Törvényszék megjegyezte e tekintetben, hogy sem ebből a rendelkezésből, sem az említett rendelet 4. cikkéből nem következik, hogy a dokumentum ilyen besorolásának a hiánya nem

teszi lehetővé az érintett intézmény számára az ahhoz való hozzáférés azzal az indokkal történő megtagadását, hogy fennáll a nemzetközi kapcsolatok tekintetében a közérdek védelme megsértésének a veszélye, abban az esetben, ha a dokumentum kényes információkat tartalmaz.

15 Harmadszor, a Törvényszék a megtámadott ítélet 55–63. pontjában elutasította I. Jurašinović arra vonatkozó harmadik jogalapját, hogy a Tanács korábban a jelentéseket a Gotovina és társai ügy keretében az 1049/2001 rendelet alapján tette hozzáférhetővé a Nemzetközi Törvényszék számára, és nem a nemzetközi bíróságokkal való nemzetközi együttműködés elve alapján, amely állítólagosan nem létezik. A Törvényszék megjegyezte e tekintetben, hogy a 90-es években az EKMM teljes archívumát megküldték a Nemzetközi Törvényszéknek annak lehetővé tétele érdekében, hogy a Nemzetközi Törvényszék ügyésze megindítsa az 1991 óta a volt Jugoszlávia területén elkövetett, a nemzetközi humanitárius jog súlyos megsértéséért felelősségre vonható személyek elleni eljárásokat. Ugyanezen okból a Tanács az említett eljárás keretében a Nemzetközi Törvényszék eljárási és bizonyítási szabályzata 70. cikkének B. pontja alapján megküldött az ügyésznek 48 olyan jelentést, amely I. Jurašinović hozzáférés iránti kérelmében is szerepel. Mindenesetre a Törvényszék megállapította, hogy az I. Jurašinović megsemmisítés iránti keresetének tárgya nem azon határozat jogszerűsége, amellyel a Tanács e 48 jelentés közlését engedélyezte. Ezenfelül az iratanyag alapján nem lehet azt feltételezni, hogy a Tanács az említett 48 jelentést az 1049/2001 rendelet alapján benyújtott hozzáférés iránti kérelem folytán közölte volna A. Gotovinával.

A felek kérelmei

16 I. Jurašinović azt kéri a Bíróságtól, hogy

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, vagy ennek hiányában semmisítse meg a vitatott határozatot,

– kötelezze a Tanácsot arra, hogy a kért dokumentumok összességéhez biztosítson hozzáférést, és

– kötelezze a Tanácsot arra, hogy fizessen a részére 8000 euró összegű perköltséget, valamint a keresetlevél nyilvántartásba vételének napjától számított, az Európai Központi Bank által meghatározott mértékű kamatot.

17 A Tanács azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és kötelezze I. Jurašinovićot a költségek viselésére.

A fellebbezésről

18 I. Jurašinović a fellebbezése alátámasztása érdekében három jogalapra hivatkozik.

Az első jogalapról

A felek érvei

19 Első jogalapjával I. Jurašinović lényegében arra hivatkozik, hogy mivel a Törvényszék úgy hozott határozatot a megsemmisítés iránti keresetről, hogy előzőleg nem tekintett be a szóban forgó dokumentumokba és nem vizsgálta meg azokat, megsértette a „tisztességes eljárást”.

20 A Tanács szerint ez a jogalap mindenekelőtt nyilvánvalóan elfogadhatatlan, mivel I. Jurašinović nem jelölte meg az állítólagosan megsértett jogszabályt.

21 Ezenfelül a Tanács azzal érvel, hogy mindenesetre nincs olyan szabály, amely arra kötelezné a Törvényszéket, hogy a hozzáférést megtagadó határozat megsemmisítése iránti keresetről való határozathozatal előtt a hozzáférés iránti kérelemmel érintett dokumentumokat bekérje vagy megvizsgálja. Ugyanis sem az ítélkezési gyakorlat, sem a Törvényszék eljárási szabályzatának a pervezető intézkedésekre és a bizonyításfelvételre vonatkozó rendelkezései nem írnak elő ilyen irányú kötelezettséget, a Törvényszéknek e tekintetben lehetősége van arra, hogy az említett dokumentumok benyújtását kérje.

A Bíróság álláspontja

22 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy ellentétben azzal, amit a Tanács állít, az I. Jurašinović által felhozott érvekből kitűnik, hogy ő világosan a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésére hivatkozott, különösen amiatt, hogy a Tanács nem vizsgálta meg a kért dokumentumokat. Ebből következően az első jogalap elfogadható.

23 A kérdés érdemét illetően ellenőrizni kell, hogy – amint azt I. Jurašinović állítja – a Törvényszéknek el kellett-e rendelnie a kért dokumentumok benyújtását annak érdekében, hogy a megsemmisítés iránti keresetről határozzon.

24 Márpedig e tekintetben meg kell állapítani, hogy a Törvényszék egyetlen eljárási szabálya sem rendelkezik ilyen kötelezettségről.

25 Ugyanis – amint arra a Tanács helyesen hivatkozott – a Törvényszék eljárási szabályzatának a pervezető intézkedésekre és a bizonyításfelvételre vonatkozó rendelkezései, konkrétan az említett szabályzat 64. cikke 3. §-ának d) pontja, 65. cikkének b) pontja és 67. cikkének 3. §-a csak arról rendelkeznek, hogy a Törvényszék adott esetben megismerheti azt a dokumentumot, amely tekintetében megtagadták a nyilvános hozzáférést, úgy, hogy felhívja az érintett intézményt, hogy e dokumentumot nyújtsa be.

26 Egyébiránt e tekintetben hozzá kell tenni, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférést megtagadó olyan határozat jogszerűségét, mint amelyről a jelen ügyben szó van, főszabály szerint inkább az elfogadása alapjául szolgáló indokok alapján kell értékelni, mintsem csupán a kért dokumentumok tartalma alapján.

27 Kétségtelen, hogy amennyiben a felperes a dokumentumokhoz való hozzáférését az 1049/2001 rendelet 4. cikkében előírt egyik kivétel alkalmazásával megtagadó határozat jogszerűségét vitatja, azt állítva, hogy az érintett intézmény által hivatkozott kivétel nem alkalmazható a kért dokumentumra, a Törvényszéknek el kell rendelnie e dokumentum benyújtását, és meg kell azt vizsgálnia a felperest megillető bírói jogvédelem tiszteletben tartása érdekében. Ugyanis, ha a Törvényszék maga nem tanulmányozná az említett dokumentumot, nem tudná konkrétan értékelni, hogy az említett intézmény érvényesen megtagadhatta-e az e dokumentumhoz való hozzáférést a hivatkozott kivétel alapján, következésképpen nem tudná megvizsgálni az említett dokumentumhoz való hozzáférést megtagadó határozat jogszerűségét (lásd ebben az értelemben a C-135/11. P. sz., IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds kontra Bizottság ügyben 2012. június 21-én hozott ítélet 75. pontját).

28 Azonban, amint az különösen a megtámadott ítélet 18. és 29. pontjából kitűnik, I. Jurašinović első fokon nem hivatkozott arra, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első és harmadik francia bekezdésében előírt kivételek nem alkalmazhatók a szóban forgó dokumentumokra, hanem csupán kétségbe vonta a Tanácsnak a vitatott határozatban található azon érveinek megalapozottságát, amelyek annak alátámasztására irányultak, hogy e dokumentumok hozzáférhetővé tétele sértette az e kivételek által védett érdekeket.

29 Márpedig, nem lehet azt állítani, hogy a Törvényszéknek annak értékelésekor, hogy jogszerűek-e a valamely dokumentumhoz való hozzáférés megtagadásának az intézmény által egy olyan kivétel alapján hivatkozott indokai, amelynek alkalmazhatósága nem vitatott, következetesen el kell rendelnie a hozzáférés iránti kérelemmel érintett dokumentum teljes terjedelemben történő benyújtását.

30 A Törvényszék ugyanis a bizonyítékok értékelésével kapcsolatban őt megillető mérlegelési jogkörben eldöntheti, hogy a konkrét esetben szükséges-e, hogy ezt a dokumentumot a részére benyújtsák annak érdekében, hogy megvizsgálhassa azon indokok megalapozottságát, amelyek alapján valamely intézmény megtagadta az említett dokumentumhoz való hozzáférést.

31 Következésképpen az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

32 Második jogalapjával I. Jurašinović mindenekelőtt azt állítja, hogy a Törvényszék, azáltal hogy úgy ítélte meg, hogy a Tanács megtagadhatja a kért dokumentumokhoz való hozzáférést azon az alapon, hogy azok „minősített elemeket” tartalmaznak, anélkül azonban, hogy azokat előzetesen az 1049/2001 rendelet 9. cikke értelmében vett „minősített dokumentumként” sorolták volna be, megsértette ez utóbbi rendelkezést, valamint e rendelet 4. cikkének (1) bekezdését. Az ilyen értelmezés ugyanis egyfelől tágabb hatályt tulajdonítana az említett 9. cikk (1) bekezdésének annál, mint amely annak szövegéből következik, másfelől diszkrecionális jogot biztosítana az intézmények számára bármely dokumentumhoz való hozzáférés megtagadására, azáltal hogy a dokumentumot nem annak keletkezésekor, hanem utólag sorolják be „minősítettként”.

33 Továbbá az 1049/2001 rendelet ilyen kiterjesztő értelmezése még kevésbé indokolt, ha – mint a jelen esetben – az érintett intézmény a nemzetközi kapcsolatok védelmére alapított okokból tagadja meg a hozzáférést az említett rendelkezés szerint be nem sorolt dokumentumokhoz. Ugyanis e rendelkezés csupán „közbiztonsági, védelmi és katonai [érdekekre]” utal, és egyáltalán nem tesz említést a nemzetközi kapcsolatok védelméről.

34 Végül I. Jurašinović szerint az a körülmény, hogy a kért dokumentumok az 1049/2001 rendelet hatálybalépése előtt készültek, hatástalan, mivel a Tanácsnak lehetősége van arra, hogy a dokumentumokat a keletkezésüket követően sorolja be az említett 9. cikk (1) bekezdése értelmében vett ”minősített’ dokumentumként, amely lehetőséggel a jelen esetben nem élt.

35 E tekintetben a Tanács mindenekelőtt azt az ellenvetést teszi, hogy az az előfeltevés, amelyre I. Jurašinović az érveit alapozza, nyilvánvalóan téves, tekintettel arra, hogy a vitatott határozat kizárólag az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első és harmadik francia bekezdésén alapult, és nem annak 9. cikkén. Egyébiránt a szóban forgó dokumentumok az 1049/2001 rendeletnél korábbiak voltak, így azokat nem lehetett az említett 9. cikk (1) bekezdése értelmében vett „minősített” dokumentumként besorolni.

36 A Tanács azt állítja továbbá, hogy I. Jurašinović érvelése az 1049/2001 rendelet 9. cikke (1) bekezdésében meghatározott „minősített dokumentum” és a Törvényszék által használt „kényes információ” fogalmának összetévesztésén alapul. Az első fogalom ugyanis az említett rendelkezésnek megfelelően a „CONFIDENTIEL”, „SECRET” vagy „TRÈS SECRET” minősítésű dokumentumokat jelöli, míg a második fogalom azon információkat, amelyeknek a hozzáférhetővé tétele sértené a közérdek védelmét a nemzetközi kapcsolatok tekintetében.

37 Végül a Tanács megjegyzi, hogy a szóban forgó rendelkezéseknek az I. Jurašinović által javasolt értelmezése hatástalanná teszi az 1049/2001 rendelet 4. cikkében a nemzetközi kapcsolatok védelmére vonatkozóan előírt kivételt, mivel magában foglalja azt, hogy az említett kivételre csak akkor lehet hivatkozni, ha a szóban forgó rendelet 9. cikke alkalmazható, pedig ez a cikk nem utal az Unió nemzetközi kapcsolatainak védelmére.

A Bíróság álláspontja

38 Először is meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 7. és 43. pontjából kitűnik, hogy a vitatott határozatot kizárólag az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának első és harmadik francia bekezdése alapján fogadták el, többek között a jelentésekben található információk kényes jellege okán, amely jelleg miatt sérülhetett volna a közérdek védelme a közbiztonság és a nemzetközi kapcsolatok tekintetében. Következésképpen a Tanács nem alkalmazta e jelentésekre az 1049/2001 rendelet 9. cikkében a minősített dokumentumokra előírt külön rendszert.

39 I. Jurašinović szerint azonban a Tanács nem hivatkozhat az említett 4. cikk szerinti kivételekre a jelentésekhez való hozzáférés megtagadásának okaként, anélkül, hogy előzetesen ne sorolná be azokat az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésének megfelelően „TRÈS SECRET/TOP SECRET”, „SECRET” vagy „CONFIDENTIEL” minősítésű dokumentumként.

40 Az 1049/2001 rendelet 4. és 9. cikkének ilyen értelmezését nem lehet elfogadni.

41 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 51. pontjában helyesen ítélte meg – sem az 1049/2001 rendelet 4. cikkéből, sem a 9. cikkéből nem következik az, hogy ha valamely dokumentumot előzetesen nem soroltak be az említett 9. cikk (1) bekezdése szerint, akkor az intézmény az említett 4. cikk alapján nem tagadhatja meg az ahhoz való hozzáférést.

42 Továbbá e két rendelkezésnek eltérő célja van.

43 Egyfelől ugyanis – amint az az 1049/2001 rendelet 2. cikkének (5) bekezdéséből is következik – e rendelet 9. cikke csupán különleges bánásmódot kíván előírni a minősítettként besorolt, az érintett intézmény – az Európai Unió, illetve annak egy vagy több tagállama 1049/2001 rendelet 4. cikk (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó tárgykörbe eső, alapvető érdekei védelmére szolgáló – szabályai alapján „TRÈS SECRET/TOP SECRET”, „SECRET” vagy „CONFIDENTIEL” minősítésű dokumentumok esetében, különösen azon személyekre vonatkozóan, akik az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférési kérelmekről döntenek.

44 Másfelől az 1049/2001 rendelet 4. cikke azáltal, hogy meghatározza az e rendelet 1. cikkében biztosított, az intézmények dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférés joga alóli kivételek rendszerét, feljogosítja az intézményeket, hogy megtagadják a hozzáférést valamely dokumentumhoz, annak érdekében, hogy ez utóbbi hozzáférhetővé tétele ne sértse az e 4. cikkel védett valamely érdeket (lásd ebben az értelemben a C-266/05. P. sz., Sison kontra Tanács ügyben 2007. február 1-jén hozott ítélet [EBHT 2007., I-1233. o.] 62. pontját, valamint a C-280/11. P. sz., Tanács kontra Access Info Europe ügyben 2013. október 17-én hozott ítélet 29. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

45 Végül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az érintett intézménynek, ha úgy dönt, hogy megtagadja a hozzáférést az olyan dokumentumhoz, amelynek a közlését kérték tőle, főszabály szerint magyarázatot kell adnia arra a kérdésre, hogy az e dokumentumhoz való hozzáférés konkrétan és ténylegesen miként sérthetné az 1049/2001 rendelet 4. cikkében előírt, az intézmény által hivatkozott kivétellel védett érdeket. Egyébiránt az ilyen sérelem veszélyének ésszerűen előreláthatónak, és nem pusztán

feltételezésen alapulónak kell lennie (a C-506/08. P. sz., Svédország kontra MyTravel és Bizottság ügyben 2011. július 21-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-6237. o.] 76. pontja, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Márpedig ilyen összefüggésben önmagában az a körülmény, hogy egy intézmény úgy véli, hogy valamely dokumentum az 1049/2001 rendelet 9. cikke értelmében vett minősített dokumentum – miközben azzal jár, hogy az e dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmeket az e rendelkezésben előírt különleges bánásmódban kell részesíteni –, nem igazolja az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kivételek e dokumentumra való alkalmazását.

47 Ugyanígy, illetve ellenkező szemszögből nézve, önmagában a puszta tény, hogy valamely dokumentum nincs besorolva az említett 9. cikk értelmében vett „minősítettként", nem zárhatja ki az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjában előírt kivételek alkalmazását, mivel ellenkező esetben megakadályozná az utóbbi rendelkezés hatékony érvényesülését.

48 Következésképpen a második jogalap nem megalapozott.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

49 Harmadik jogalapjával I. Jurašinović lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy számos tekintetben tévesen alkalmazta a jogot, amikor elutasította azt az érvet, amely szerint a Tanács tévesen tagadta meg I. Jurašinović hozzáférését a jelentésekhez, miközben azokat az 1049/2001 rendelet alapján már közölte harmadik személyekkel, a jelen esetben a Nemzetközi Törvényszék ügyészével és az A. Gotovina védelmét ellátó személyekkel.

50 Először I. Jurašinović azt állítja, hogy a jelentéseket nem az állítólagos, nemzetközi bíróságokkal való nemzetközi együttműködés elve – amely elv nem is létezik – alapján közölték a Nemzetközi Törvényszékkel, hanem az 1049/2001 rendelet alapján. Ilyen körülmények között a Tanács nem tagadhatja meg más harmadik személyektől – például magától I. Jurašinovićtól – a hozzáférést azokhoz a dokumentumokhoz, amelyeket már közölt A. Gotovinával. A hozzáférés ilyen megtagadása ugyanis hátrányos megkülönböztetésnek minősülne I. Jurašinović és A. Gotovina között, akik mindketten uniós polgárok.

51 Ezen érvekre válaszul a Tanács az állítja, hogy I. Jurašinović összetéveszti az intézmények dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférést az e dokumentumokhoz való „különleges" hozzáféréssel. A hozzáférésnek csupán az első típusa tartozik az 1049/2001 rendelet hatálya alá, és bír *erga omnes* hatállyal. Ellenben, ha valamely dokumentumhoz az 1049/2001 rendelettől eltérő jogi alapon biztosítják a hozzáférést, akkor az „különleges" hozzáférésnek minősül, és csupán annak kedvezményezettjét illeti meg. A Tanács kifejti, hogy a kérdéses dokumentumoknak a Nemzetközi Törvényszék ügyészének és az A. Gotovina védelmét ellátó személyeknek való megküldése a hozzáférés második típusába tartozik, és az Unió közös kül- és biztonságpolitikája célkitűzései közé illeszkedik, amelyek magukban foglalják a nemzetközi együttműködés előmozdítását is.

52 Másodszor I. Jurašinović egyfelől vitatja a Törvényszék arra vonatkozó megállapítását, hogy a Nemzetközi Törvényszék eljárási és bizonyítási szabályzata 70. cikkének B. pontja alapján történt a kérdéses dokumentumoknak a Nemzetközi Törvényszék ügyészével és az A. Gotovina védelmét ellátó személyekkel való közlése, mivel ez a megállapítás csupán a Tanács által az ellenkérelmében és a tárgyaláson előadott magyarázatokon alapul, mindenféle bizonyíték nélkül. Másfelől I. Jurašinović felrója a Törvényszéknek, hogy azt állapította meg, hogy a 90-es években az EKMM teljes archívumát megküldték a Nemzetközi Törvényszéknek annak lehetővé tétele érdekében, hogy a Nemzetközi Törvényszék ügyésze megindítsa az 1991 óta a volt Jugoszlávia területén elkövetett, a nemzetközi

humanitárius jog súlyos megsértéséért felelősségre vonható személyek elleni eljárásokat, miközben a tárgyalás során a Tanács képviselője nem tudta pontosan megmondani, hogy mikor küldték meg a dokumentumokat a Nemzetközi Törvényszéknek.

53 A Tanács arra hivatkozik, hogy az a kérdés, hogy a Nemzetközi Törvényszék eljárási és bizonyítási szabályzata 70. cikkének B. pontja-e a szóban forgó dokumentumok közlésének a jogalapja, nem meghatározó az uniós jog szempontjából. Ugyanis az adott esetben meg kell határozni, hogy az érintett dokumentumokat az 1049/2001 rendelet alapján, vagy a korábban alkalmazandó uniós jogi norma – azaz a Tanács dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 1993. december 20-i 93/731/EK tanácsi rendelet (HL L 340., 43. o.) – alapján küldték-e meg a Nemzetközi Törvényszék ügyészének és az A. Gotovina védelmét ellátó személyeknek. Márpedig a Tanács szerint nem ez a helyzet, tekintve, hogy a kérdéses dokumentumokat az Unió közös kül- és biztonságpolitikája keretében továbbították.

54 Harmadszor I. Jurašinović azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy legalább részben nem semmisítette meg a vitatott határozatot abból az okból, hogy a jelentések közül 48-at ténylegesen megküldtek az A. Gotovina védelmét ellátó személyek részére.

55 A Tanács e tekintetben azzal érvel, hogy ez a 48 jelentés nem volt nyilvánosan hozzáférhető.

56 Végül, negyedszer I. Jurašinović azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem vett figyelembe egy 2007. május 30-i levelet, amelyben A. Gotovina jelentésekhez kért hozzáférést a Tanácstól az 1049/2001 rendelet alapján, abból az okból, hogy ez a levél nem a megtámadott ítélet alapjául szolgáló T-465/09. sz. ügy keretében keletkezett. E tekintetben I. Jurašinović azt állítja, hogy az említett levélről csupán az ügyben folytatott bizonyítás befejezése után szerzett tudomást, ami megakadályozta abban, hogy benyújtsa ezt a dokumentumot, annál is inkább, mivel a Törvényszék elkésettség okán elutasította a válaszát. Mindazonáltal ugyanez a levél benyújtásra került a Törvényszék 2012. október 3-án hozott ítélete alapjául szolgáló T-63/10. sz., Jurašinović kontra Tanács ügy keretében, amely ugyanezen felek között, ugyanezen ítélkező testület előtt folyt. Következésképpen a Törvényszék nem kételkedhetett megalapozottan e levél létezésében.

57 E tekintetben a Tanács azt válaszolja, hogy a kérelmet, amelyre I. Jurašinović hivatkozik, nem az 1049/2001 rendelet alapján nyújtották be, tekintettel arra, hogy egy „különleges” hozzáférési kérelemről volt szó. Mindenesetre a Tanács azt állítja egyfelől, hogy nem úgy kezelte ezt a kérelmet, mintha az az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartozna, másfelől, hogy a dokumentumokat nem közvetlenül az A. Gotovina védelmét ellátó személyeknek küldték meg.

A Bíróság álláspontja

58 Ezen érvekre válaszul elegendő megjegyezni, hogy még ha feltételezzük is, hogy ha valamely kérelmező az 1049/2001 rendelet alapján hozzáférést kap valamely dokumentumhoz, akkor – miként azt I. Jurašinović állítja – az összes többi hozzáférést kérelmezővel közölni lehet ugyanezt a dokumentumot, meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítéletből az következik, hogy I. Jurašinovićnak nem sikerült bebizonyítania, hogy az A. Gotovina védelmét ellátó személyek és a Nemzetközi Törvényszék ügyésze az 1049/2001 rendelet alapján kaptak hozzáférést a jelentésekhez.

59 Ugyanis amint az a megtámadott ítélet 63. pontjából kitűnik, I. Jurašinović e tekintetben egyetlen bizonyítékra hivatkozott a tárgyaláson, egy 2007. május 30-i levélre, amellyel állítása szerint A. Gotovina vagy képviselői a Tanácstól hozzáférést kértek jelentésekhez. Márpedig ezt a levelet ezen eljárás keretében nem nyújtották be.

60 Következésképpen a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, azzal, hogy nem vette figyelembe az említett levelet.

61 Egyfelől ugyanis I. Jurašinović elismeri, hogy a megtámadott ítélet alapjául szolgáló ügyben nem nyújtotta be a 2007. május 30-i levelet. E tekintetben azon ok ismertetésére szorítkozik, amely miatt elmulasztotta benyújtani ezt a bizonyítékot, nevezetesen hogy a határidőn túl benyújtott válaszát a Törvényszék nem fogadta el, és hogy a bizonyítás befejeződött.

62 Másfelől, amennyiben I. Jurašinović azt állítja, hogy a Törvényszéknek tudnia kellett e levél létezéséről, tekintettel arra, hogy az a T-63/10. sz. ügy iratanyagában mindenesetre benyújtásra került, elegendő megjegyezni, hogy a Törvényszék az alkalmazandó eljárási szabályoknak megfelelően nem alapozhatja valamely kereseti jogalap megalapozottságának értékelését olyan bizonyítékokra, amelyeket nem a szóban forgó eljárásban nyújtottak be.

63 A jelen jogalap alátámasztására szolgáló többi érvet illetően elegendő megállapítani, hogy azok azon az előfeltevésen alapulnak, hogy az A. Gotovina védelmét ellátó személyek számára és a Nemzetközi Törvényszék ügyésze számára hozzáférhetővé tett jelentéseket az 1049/2001 rendelet alapján közölték e személyekkel.

64 Márpedig a jelen ítélet 58–62. pontjában említett okokból I. Jurašinović nem tudta bizonyítani, hogy ez az előfeltevés megalapozott. Ebből következőleg ezen érveket el kell vetni.

65 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy – amint azt a Törvényszék helyesen hangsúlyozza a megtámadott ítélet 57. pontjában – az a jogi alap, amely alapján a jelentéseket A. Gotovinával az ellene a Nemzetközi Törvényszék előtt folytatott eljárás során közölték, nem kérdőjelezheti meg a vitatott határozat jogszerűségét, mivel nem került megállapításra, hogy a közlésre az 1049/2001 rendelet alapján került sor.

66 A fenti megfontolásokra tekintettel a harmadik jogalapot is, ennek következtében pedig a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

67 A Bíróság eljárási szabályzata 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

68 I. Jurašinovićot, mivel pervesztes lett, a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság Ivan Jurašinovićot kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások